

Sant Quirze, Santa Julita i Santíssima Trinitat (C) '19:

Benvolguts tots!

Celebrem amb goig la festa dels patrons de la nostra ciutat de Calella, sant Quirze i Santa Julita, amb goig però amb preocupació encara pels esdeveniments que hem viscut i anem vivint des de fa uns quants mesos en la nostra societat, i que ha afectat també a la composició, ahir, de molts consistoris. Malgrat tot, la responsabilitat i l'esperança ens motiven a celebrar aquesta festa Major amb diversitat de sentiments, però alhora també gaudint de la festa.

Els nostres patrons, ens convoquen a celebrar la seva festa com a poble creient, que continua la seva opció de fe. Som una Església que fa camí amb els ciutadans de cada poble, vila o ciutat, esforçant-se per compartir alegries, tristeses, preocupacions, projectes.

El bisbe Torras i Bages, del qual celebraven el centenari de la seva mort fa 3 anys, feia aquesta afirmació que voldria compartir amb vosaltres i algunes intuïcions actualitzades: ell deia

«Parlo en la llengua de la terra, en la llengua de casa, que ningú fora de Déu pot fer callar, perquè no és una institució de dret civil, ni un dret que provingui de la política, sinó cosa anterior a ells, més permanent que ells: forma part de la nostra naturalesa social i fins del nostre ser personal».

No és la nostra missió, com a Església, dirigir i orientar el nostre poble per les opcions polítiques que ha d'escollir, però sí acompanyar, escoltar, construir ponts i treballar per la fraternitat, perquè és lícit que els ciutadans manifestin diverses opcions segons la seva ideologia, sempre que sigui per cercar el bé comú per al poble i amb el poble.

Tanmateix, els ciutadans amb diferents opcions polítiques són o poden ser adversaris –en el sentit etimològic- però mai no haurien d'esdevenir enemics. I si en algun moment s'esdevingués aquest «ser enemics» per les tensions que generen les opcions contràries, nosaltres hem de practicar i recordar que sempre cal el perdó.

Certament que vivim molts reptes.

Tanmateix, el repte de la recerca de la pròpia identitat com a país no ens ha de fer oblidar el repte per donar respostes a la pobresa en tots els seus rostres, ni enfortir l'actitud permanent d'esdevenir una societat fraternal i de convivència tot coneixent amb fiabilitat què pensa i desitja la ciutadania, pel diàleg, pels acords i pel respecte mutu.

Puc dir que conec una persona perquè me n'han parlat i m'han dit com és. Ara bé, el meu coneixement s'enriqueix i es transforma quan arribo a tenir-hi un contacte directe. Si del contacte neix l'amor, el coneixement s'aprofundeix i es transforma: puc dir que sé com és per dins. Tanmateix, sempre resten misteris per esbrinar: si mai no ens acabem de conèixer del tot a nosaltres mateixos, ¿com podem pretendre conèixer algú altre?

- La festa que avui celebrem (a més de St Quirze i Santa Julita), el diumenge de la Santíssima Trinitat, ens convida a reflexionar sobre el coneixement que tenim de Déu.

Cal reconèixer que per a moltes persones del nostre entorn Déu no és altra cosa que un intent precientífic de donar explicació a la multitud d'interrogants que la vida i el món ens deparen. Déu és una hipòtesi que alguns discuteixen amb apassionament, mentre que altres es mostren indiferents potser perquè han renunciat a buscar respostes per a tot. Certament, ningú no ha vist el Pare, com diu Jesús, i per tant tots els qui creiem en Déu l'hem començat a conèixer perquè algú ens n'ha parlat.

- I així ens hauríem quedat, amb aquest baix nivell de coneixement, si no hagués estat perquè Déu mateix se'ns ha fet trobadís. Ell ens ha comunicat la seva Paraula i ha plantat la seva tenda entre nosaltres, s'ha abaixat fins a fer-se home entre els homes en la persona de Jesús. La seva revelació, el seu missatge sobre Déu i sobre nosaltres mateixos és una càrrega massa pesada per a les nostres ments estretes i per als nostres cors endurits. Per això Déu no s'ha limitat a enviar-nos Jesús sinó que per mitjà del seu Esperit ens estava el cor i ens inspira perquè puguem avançar en el camí cap a la veritat sencera.

Així doncs, encara que tots hem començat a conèixer Déu d'oïdes, arriba el dia en què podem dir que l'hem trobat personalment i que ens és company en el camí de la vida com ho era Jesús per als apòstols o els deixebles d'Emmaús.

- (Estimar Déu) I del contacte i el coneixement s'arriba a l'amor. Estimar una persona no és solament desitjar el seu bé, sinó generar amb ella una sintonia tal que pugui encertar quins són els seus desigs i necessitats i que arribi també a experimentar-los com a meus. És en aquest sentit que els éssers humans podem estimar Déu. No perquè hàgim de procurar el seu bé, atès que Déu no necessita res de nosaltres. Però sí perquè podem entrar en sintonia amb ell i aprendre a veure el món amb els seus ulls. Així, tal com passa amb els enamorats, al final, totes les coses ens parlen d'ell.

- la festa d'avui és una invitació a aturar-nos i contemplar el rostre del Déu que se'ns ha revelat. Contemplem un Déu que és el principi i fonament de totes les coses, que les crida a l'existència i les vol portar a plenitud. Per això vol ser conegut com a Pare. Un Déu que s'adreça a nosaltres, es fa proper, se'ns fa conèixer i ens interpel·la: per això és també Verb i Fill. Un Déu que ens inspira des del més íntim de les nostres ànimes i ens fa partícips de la seva creativitat sense límits, i per això en diem Esperit. Un Déu que és únic però no solitari, que és comunió, corrent infinit d'amor, i per això en diem Trinitat, conscients que amb aquesta paraula expressem amb llenguatge humà allò que Déu ens ha volgut revelar de si mateix però que no exhaurim ni de bon tros tot allò que Déu és.

Celebrem ara l'Eucaristia amb el desig de conèixer i estimar cada cop més aquest Déu que és misteri d'amor inexhaurible. Que sapiguem reconèixer la seva imatge en totes les persones i tots els éssers d'aquest món, i que així aprenguem a estimar-ho tot i tothom tal com Déu estima.

Celebrem, germans estimats, amb joiosa esperança la festa dels màrtirs Sant Quirze i Santa Julita.

Els demanem com a patrons, que intercedeixin per tots nosaltres i per la nostra ciutat; pels qui en tenen la responsabilitat del seu govern i per la convivència pacífica i harmoniosa entre tots els qui, en la nostra Calella, comparteixen la sort i el risc de la vida de cada dia. Perquè la fe cristiana sigui proposada i oferta amb respecte i dignitat a tots, sense reserves ni restriccions. Amb amor sincer i generós. Amb la valentia agosarada dels màrtirs. En la nostra societat occidental, marcada pel relativisme i el consumisme i en la qual són exalçats tants ídols moderns.

Necessitem la fortalesa dels màrtirs per professar sense simulacions la nostra fe i la nostra adhesió personal al Senyor Jesucrist, i mantenir-nos fidels a les exigències del seu Evangeli.

L'Eucaristia, memorial de la mort i resurrecció del Rei dels màrtirs, Nostre Senyor Jesucrist, és pa dels forts i beguda d'esperança de salvació, de llibertat per a tots els qui creuen i confien en ell i, com els màrtirs, l'estimen més que la pròpia vida.